

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. No 141.

Tolvte Session.

59de Nrøde.

Firsdagen den 8de Januar Kl. 6½ Aften.

(Forsat.)

Mr. P. Bruun: Med Hensyn til Udvalgets Forslag til § 9 om Ubelæbelse af Ordene: „saa og til Gaver,“ skal jeg tillade mig at henholde mig til, hvad der er ytret af den ærede Ordfører. Den Bemærkning, at Skatten vilde paa denne Maade blive opkrævet 2 Gange, er af den ærede Minister vel blevet imødegaaet med, at det var aldeles i sin Orden, at dette meget ofte vilde finde Steb, og at det ikke alene kunde finde Steb 2 Gange, men endog saa flere Gange. Jeg troer imidlertid ikke, at dette Tilfælde vil være hyppigt; saavidt jeg kan skjønne, vil denne dobbelte Udrebelse af Skatten kun indtræffe hyppig, men med liden Virkning, i de Tilfælde, hvor en Udgift gjøres f. Ex. til en Familles Underhold; der vil da 2 Gange svares Skat. Naar jeg f. Ex. sætter, at man gjør Indkjøb af Tøbevarer, da bliver der paa en Maade svaret 2 Gange Skat af disse Penge, thi den, der kjober, har eengang svaret Skat af Pengene, og den, der sælger Tøbevarerne, kommer ogsaa til at svare Skat, men det er kun af hans Gevinst, og altsaa af en meget ringe Deel. Det er egentlig kun ved aandelige Arbejder, f. Ex. med Hensyn til Familiens Underviisning, at et Beløb i nogen væsentlig Grad kommer 2 Gange til Statteansættelse. Hvor vanskeligt det overhovedet er at give saadanne Regler, troer jeg vil fremgaae af, hvad den ærede Minister anførte, idet han holdt sig til

Exempler med Børn, som have fyldt det 18de Aar. Men jeg troer nu rigtignok, at det, den ærede Minister sagde, ligesaagodt kan vendes om. Ministeren siger, at naar Børn have fyldt det 18de Aar, saa betragtes det, som gives til deres Underhold, ikke længere som Underhold til Familie, men som Gaver til dem; men deraf vil følge, at naar en streng Argumentation skulde anvendes, saa vilde det, som en Fader offerer paa en 18-aarig Datter, der opholder sig hjemme i Familien, maatte betragtes som en Gave, og saa maatte deraf svares Skat baade af Faderen og af Datteren. Jeg anfører dette som Beviis paa Rigtigheden af ikke at medtage Gaver, samt hvor vanskeligt det er at opstille saadanne Regler. Men er dette saa vanskeligt, saa troer jeg der maa være en stor Opfordring til i saadanne Tilfælde som Gavehøvelser at tage Hensyn til det, om jeg saa maa sige, smukke Diemed, der har været forbundet dermed.

Med Hensyn til det Forslag, hvormed jeg staaer ene, bemærkede den høitagtede Indenrigsminister, at det var en Selvsølge, at Udkastet, som det forelaa, maatte forstaaes paa den af ham angivne Maade, at dette maatte betragtes at have været Meningens ved Fremlæggelsen af Lovforslaget, naar „§ 15“ var kommen med ind i Paragraphen. Saavidt jeg har kunnet see af Forhandlingerne, er det mig ikke ganske klart, at det forholder sig saaledes. Det synes mig at staae som noget Ubestemt, hvilket i det andet Thing har været det Overveende, enten Offentligheden eller Hensynet til Opmuntring til Selvangivelse. Det er en Selvsølge derimod,